

третия път моливътъ замръзна въ срѣдата. Ржката се отпусна.

И така, безъ мисълъ, безъ чувство, подигнахъ глава. Погледътъ ми блуждаеше по бѣлата стена отсреща. Той търсѣше нѣщо. Нѣколко мига, сякашъ вѣчностъ. Напусто. Докато намѣри. Но не върху стената. Азъ зачетохъ.

„Съобщава се на интересуващитѣ,
че тая нощъ блаженно почина
Казимиръ Храбъръ“ — —

Ржцетѣ ми блъснаха върху масата. Бурята, която предусѣщахъ, ме огърна и разклати. Но тѣлото ми упорствуваше. Сякашъ гигантски джбъ, сграбчилъ съ коренитѣ си земята, надъ менъ се взираха едни очи и ме вковаваха.

Азъ познахъ очитѣ на Секулъ Брадва.

Тѣ ме гледаха, като тогава — предъ дома на моя приятель. И сега разбрахъ смисъла на тоя погледъ. Да, азъ не се излъгахъ въ моето предусѣщане, че той е непознатия отъ дневника.

Напрегнахъ свръхъ сили и скочихъ. По волята или незнайното намѣрение на човѣкъ, върху чиято съвѣсть лежаха две убийства (не се съмнявахъ, че Секулъ Брадва е убилъ и Казимиръ Храбъръ), азъ държахъ ключа на една трагедия и трѣбваше да съдействувамъ всѣки да получи своето.

Още сѣщия день отидохъ при следователя, който водѣше дѣлото на Рабъ. Съ мъжа стигнахъ до него. Той бѣше предупреденъ за цельта на моето посещение. И все пакъ: